

## Fragment II

George Coșbuc

---

În vale văd căscioara cu streșină de brad;  
Aud, târziu prin noapte, pâraiele ce cad  
Cu vuiet de pe dealuri; și-ntinsele păduri  
În cor își cântă doina, cu zeci de mii de guri.  
Acum un trăsnet frânge cu hohot repetat  
Un brad din fața casei.

De vuiet deșteptat  
Tresar și-n chinul spaimei fiorii mă cuprind  
Că nu te văd prin casă. Dar iată, vii zâmbind,  
Și caldă-ți simt suflarea, pe-obrazul rece-al meu.  
- „De ce să-ți fie frică? E sfântul Dumnezeu  
Din cer, și-acum vorbește cu brazii pe pământ  
A lui e și furtuna, și-a lui, iubite, sânt  
Și brazii. Și nu face el rău la ce-i al lui...”  
Parcă știam eu asta, și nu-ndrăzneam s-o spui!  
De ce să-mi fie frică?

Te pleci și mă dezmierzi;  
De drag, o, dragă mamă, mă afli și mă pierzi  
Din ochi; îmi iei o mână și-n mâna ta o strângi  
Și-mi faci cu dânsa cruce pe piept, și parcă plângi.  
Iar azi tu plângi într-una... Ori poate-așa cred eu,  
Căci azi tu-mi ești departe, și tu, și Dumnezeu!